

Arrest

nr. 165 760 van 13 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster beweerde asielmotieven -met name de frequente bedreigingen door haar vader sinds haar terugkeer naar Albanië in 2008, zowel rechtstreeks telefonisch als aan derden bij hen in het dorp- die

haar directe vluchtaanleiding zouden hebben uitgemaakt, en (ii) hoe dan ook, los van het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij eventuele problemen met haar vader in geval van een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten voor hulp en/of bescherming, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven, en zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging. Zij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het uitgebreid herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken of tegenspreken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeksters verwijzing naar welbepaalde rechtsleer en rechtspraak aangaande (zogenaamde) omissies is ter zake niet dienstig of relevant. Immers, in casu hebben de talrijke vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking op het (door verzoekster en haar moeder) tijdens het ene gehoor wel en andere gehoor niet vermelden van welbepaalde omstandigheden, doch wel op het (door hen) tijdens de verschillende gehoren afleggen van zeer uiteenlopende en manifest incoherente en tegenstrijdige verklaringen/versies omtrent diezelfde bepaalde omstandigheden, alsook op incoherenties tussen verzoeksters verklaringen en de brief van verzoeksters opa aan Albanees minister van Binnenlandse Zaken Saimir Tahiri. Verzoekster ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties en zij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde contradicties en ongerijmdheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu verzoekster in haar verzoekschrift naar algemene informatie omtrent de situatie van en geweld tegen vrouwen en kinderen en huiselijk geweld in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing welke ze niet ontkracht of weerlegt, in gebreke.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te ontkrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 februari 2016, voert verzoekende partij aan dat zij om dezelfde redenen als haar moeder een asielaanvraag heeft ingediend en de zaak van haar moeder nog niet afgesloten is. Verzoekende partij stelt dat de tegenstrijdigheden in de verklaringen van haar moeder te wijten zijn aan haar medische toestand die het gevolg is van zwaar huiselijk geweld. Voorts stelt verzoekende partij dat bepaalde situaties door personen anders kunnen aanvoeld en weergegeven worden. Verzoekende partij besluit dat haar moeder regelmatig op bezoek gaat bij een psychiater en al 8 jaar medicatie neemt.

Waar verzoekende partij, die aangeeft dat zij om dezelfde redenen als haar moeder een asielaanvraag heeft ingediend, aanvoert dat de zaak (betreffende de asielaanvraag) van haar moeder nog niet is afgesloten, mist haar bewering feitelijke grondslag. Immers, de asielaanvraag van verzoekende partij haar moeder werd afgesloten bij 's Raads arrest nr. 161 339 van 3 februari 2016 waarbij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd en waarin als volgt wordt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij geenszins een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk maakt. Wat betreft verzoeksters verklaring haar land te hebben verlaten om haar en haar kinderen te beschermen tegen haar voormalige echtgenoot wordt vastgesteld dat verzoekster nadat zij hem acht jaar geleden heeft verlaten, nooit nog persoonlijk contact heeft gehad met U.L., haar ex-echtgenoot, en opgemerkt dat U.L. zich bovendien niet meer in Albanië bevindt. Daarnaast wordt gewezen op verzoeksters verklaring in geval van eventuele moeilijkheden in de toekomst met U.L. een beroep te kunnen doen op de hulp van en bescherming door de autoriteiten van haar land. Volledigheidshalve wordt verwezen naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie, en de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld. Met betrekking tot verzoeksters verklaringen aangaande haar broer die naar Albanië wilt terugkeren waardoor zij de ouderlijke woning die ze betrok diende te verlaten en niet wist waar een onderkomen te vinden, wordt vastgesteld dat verzoeksters broer vooralsnog geen concrete stappen heeft gezet om zijn terugkeer naar Albanië te regelen, en verzoeksters verklaringen aangaande de mogelijke reacties van haar broer zeer vaag zijn. De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van aard voormelde conclusies te wijzigen, aldus de commissaris-generaal die stelt dat verzoeksters identiteit, de problemen die zij kende tijdens haar huwelijk en de echtscheiding niet ter discussie staan, maar geen afbreuk doen aan de vaststellingen aangaande de beschikbare beschermingsmogelijkheden in geval van eventuele problemen met haar ex-echtgenoot.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers louter tot het

uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

Verzoekster maakt zeer algemeen gewag van haar psychische problemen en medische toestand, doch legt echter geen attest neer ter staving van haar psychische/medische problematiek.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu verzoekster naar informatie omtrent huiselijk geweld en de situatie van en geweld tegen vrouwen in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielrelaas, te ontkrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 december 2015, voert verzoekende partij aan dat zij een gegronde vrees koestert voor haar ex-echtgenoot aangezien zij slachtoffer was van huiselijk geweld en zij en haar kinderen niet kunnen rekenen op voldoende bescherming in Albanië door de Albanese autoriteiten. Verzoekende partij argumenteert dat zij niet betwist dat er maatregelen zijn genomen om slachtoffers van huiselijk geweld te beschermen en bij te staan, doch zij wijst er op dat er nog altijd geen voldoende bescherming is en de bescherming ook niet efficiënt is. Zij besluit dat zij thans een alleenstaande vrouw is die de zorg heeft voor drie kinderen.

4.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekende partij de volgende vaststelling niet betwist: "Wat betreft verzoeksters verklaring haar land te hebben verlaten om haar en haar kinderen te beschermen tegen haar voormalige echtgenoot wordt vastgesteld dat verzoekster nadat zij hem acht jaar geleden heeft verlaten, nooit nog persoonlijk contact heeft gehad met U.L., haar ex-echtgenoot, en opgemerkt dat U.L. zich bovendien niet meer in Albanië bevindt." De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de andere in de beschikking van 14 december 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van haar asielrelaas en het tegenspreken van de vaststellingen aangaande de beschikbare beschermingsmogelijkheden in Albanië, zonder dat zij daadwerkelijk objectieve informatie bijbrengt die

haar beweringen kunnen staven en aantonen dat de in Albanië aanwezige autoriteiten geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Het gegeven dat zij een alleenstaande vrouw is die de zorg heeft voor drie kinderen doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen dat i) zij al acht jaar geen contact meer heeft met haar ex-echtgenoot, ii) haar echtgenoot niet meer in Albanië woont, en iii) de in Albanië aanwezige autoriteiten de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partij zegt te vrezen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

In zoverre verzoekende partij ter terechtzitting (haar eerdere uitleg zoals aangehaald tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal) herhaalt dat de tegenstrijdigheden in de verklaringen van haar moeder - wiens bezoek aan een psychiater en medicatiegebruik overigens niet ter discussie staan- te wijten zijn aan haar medische toestand die het gevolg is van zwaar huiselijk geweld, wijst de Raad erop dat door de commissaris-generaal in dit verband in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld dat deze uitleg, vergeefs ter verschoning van de tegenstrijdigheden in hun onderlinge verklaringen, geenszins overtuigt, gelet op de vaststelling dat de moeder van verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag zeer concrete en gedetailleerde verklaringen kon afleggen en het feit dat in de door verzoekende partij aangebrachte medische documenten van haar moeder nergens melding wordt gemaakt van geheugenproblemen, vaststellingen welke door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd. Verzoekende partij brengt geen medisch attest aan waaruit zou blijken dat haar moeder niet in staat zou zijn (geweest) om coherente en consistente verklaringen af te leggen (omtrent hun verklaarde problemen). Bovendien zou dit hoe dan ook geen ander licht werpen op of afbreuk vermogen te doen aan de pertinente en determinerende vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij bij eventuele problemen in de toekomst met haar vader in geval van een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten voor hulp en/of bescherming, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, een pertinente vaststelling welke verzoekende partij niet in het minst ontkracht of weerlegt.

Het door verzoekende partij ter terechtzitting middels een aanvullende nota neergelegde attest van het Rode Kruis waaruit louter blijkt dat verzoekende partij er sedert 2 december 2015 (psychologisch) wordt opgevolgd, wijzigt niets en werpt geen ander licht op het voorgaande.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene en vage opmerking dat bepaalde situaties door personen anders kunnen aanvoeld en weergegeven worden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 29 februari 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS